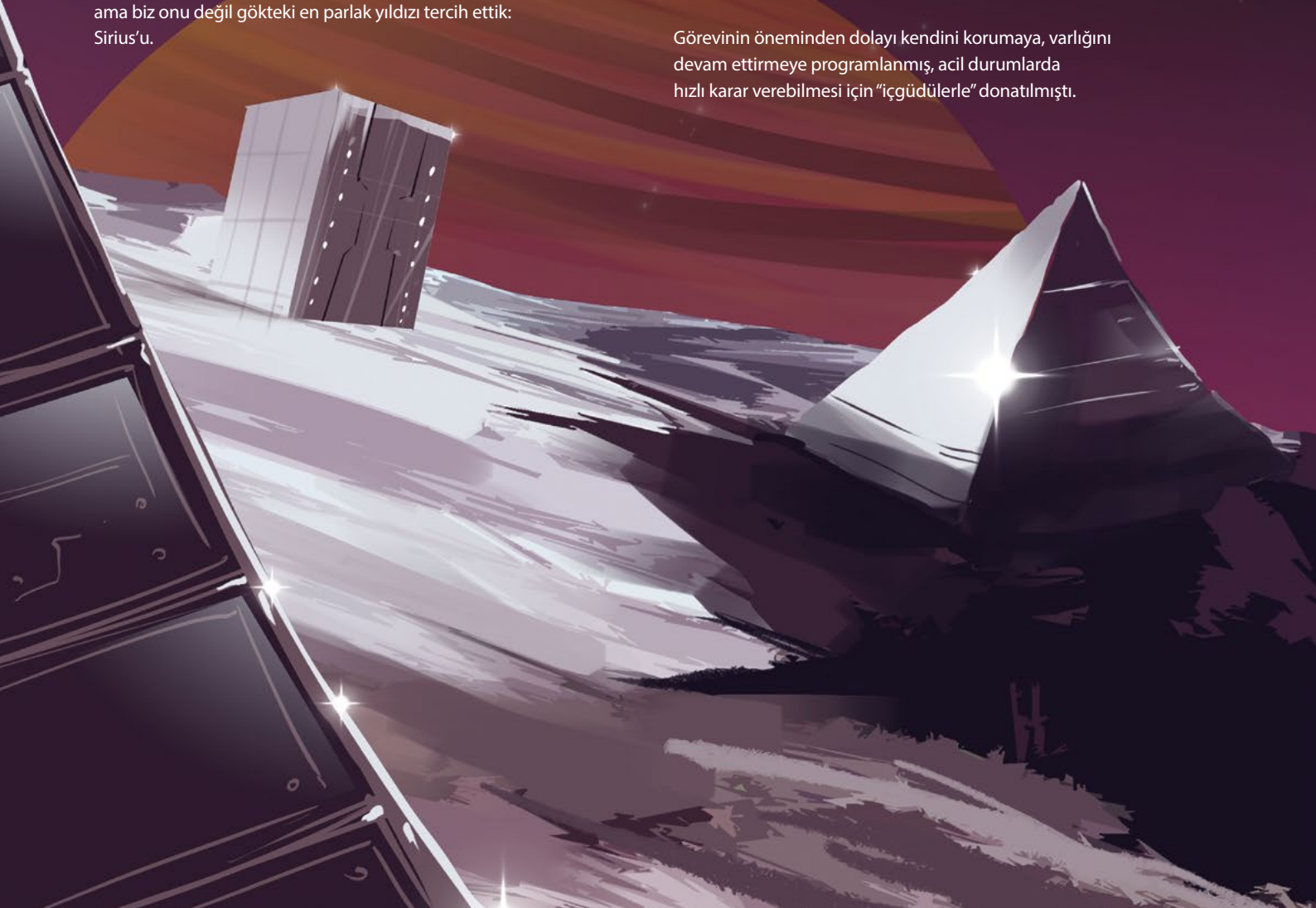

Güneş Sistemi'nin dışına çıkmayı uzun süredir istiyorduk. Ancak uzay-zamanda solucan delikleri açıp anında başka galaksilere gitmek fizik efsanelerindeki kadar kolay değildi; kimyasal roketler ise yıldızlararası mesafelerde gram başına binlerce ton yakıtı ihtiyaç duyuyordu. O yüzden tepkili foton motorlarının gelişmesini ve uzay gemilerimizin ışık hızının yaklaşık yüzde onuna ulaşmasını bekledik. Bu sefer amaç yeni bir başlangıç yapmak ve ideal bir düzen kurmak değildi. Bu niyetteki insanların, her biri farklı felsefelere göre tasarlanmış kolonileri, çoktan beridir buralardaki en büyük füzyon reaktörünün, Güneş'in çevresinde dolanıp duruyordu zaten. Dünya'da ise yer sorunu yoktu, çünkü embriyoların yapay rahimlere yerleştirilmesi ancak başvuruların bebeğin ömrü boyunca kullanacağı yeterli yaşam alanlarını ve fonları tahsis etmesiyle mümkündü. Ürettiklerini bize, atıklarını ise Güneşe gönderen dev fabrika gemileri sayesinde herkesin ihtiyacı fazlasıyla karşılanıyordu. Bu yolculuğun itici gücü açlık değil merak. "Evrende yalnız mıyız?" sorusu kafamızı kurcalamaya devam ediyordu. Teleskoplarımız ise yıldızları incelemekte ne kadar iyi olsa da ötegezegenlerin yüzeylerini gözlerken hâlâ çok yetersizdi. En iyisi gidip bakmaktı kimse var mı diye. İlk akla gelen seçim en yakın yıldız Alpha Centauri idi elbette, ama biz onu değil gökteki en parlak yıldız tercih ettik: Sirius'u.

Tarihteki sayısız medeniyet gibi biz de onun gizemlerini anlamak istiyorduk. İnsanlık çok eski zamanlarda bile Sirius'un ikili bir sistem olduğunu çözmüştü, hem de küçük olanın çıplak gözle görülmesine imkân olmadığı halde. Piramitlerin hava delikleri Sirius'un ışığını doğrudan mezar odasına düşürecek şekilde ayarlanmıştı. Pek çok efsanede insanlığın hocası, piri olarak görülüyordu Sirius. Onun doğuşuyla başlıyordu takvimler, oradan gelen ziyaretçilerle başlıyordu medeniyet. İnsanlığın o zamana kadarki en büyük ortak projesi için yapılan oylamayı hiç zorlanmadan kazanması sürpriz olmadı. İlk aşamada insanlı uçuş imkânsızdı. Yaklaşık 80 yıl sürecek yolculuk için gönüllüler vardı elbette, ama sadece mürettebatın değil doğacak çocuklarının da sağlıklı yaşamasını ve gelişmesini sağlayacak bir gemi bu hızlara ulaşmak için fazla büyük ve masraflıydı. Gemiye uzaktan kumanda etmemizin önünde de küçük bir engel vardı: Aradaki 8 ışık yılı mesafe! Bizim ekranlardan izleyeceklerimiz aslında geminin 8 yıl önce gördükleri olacaktı, soru sorsa bizden cevap alması tam 16 yıl sürecekti. Yolda karşılaşılabileceği beklenmedik tehlike ve arızalarla nasıl baş edeceğinden, hangi gezegenin neresine ineceğine kadar bütün kararları kendisi vermeliydi. Sonuç hayli gelişmiş bir yapay zekâ programıydı: Kâşif.

Görevinin öneminden dolayı kendini korumaya, varlığını devam ettirmeye programlanmış, acil durumlarda hızlı karar verebilmesi için "içgüdülerle" donatılmıştı.

Sevdiği ve nefret ettiği bir çok şey vardı, mesela düşük ve yüksek şiddette radyasyon. Yazılım güncellemesi yapmamız da aradaki çok büyük mesafelerden dolayı çok zor olacağı için, Kâşif kendi hatalarını keşfedip düzeltebilmeliydi. Hatta önceliklerini bile değiştirebilmeliydi, ama tabii ki bir yere kadar. Görevini çok iyi anlamış olsa da kendi kendisinin nasıl çalıştığını tam olarak anlaması, mantiken mümkün değildi. Yola çıkarken neredeyse bizim kadar heyecanlı ve sabırsızdı Kâşif. Dünya üzerindeki bin bir türlü akıllı sisteme alışmış ve güvenmiştik, ama ilk defa birini çocuğumuz gibi sahipleniyorduk.

Yol boyunca hiç durmadan gözlemliyor, öğreniyor, gözlerimizin önünde geliyor ve zaman farkına aldırmadan, pek de dinleme gereği duymadan, hiç durmadan konuşuyordu. İlerleyen mesafeyle iletişim giderek daha fazla enerji gerektirince biraz seyrelti yayınlar, ama bu onu daha da değerli yaptı bizim için. Bu arada hata arama-bulma modülü fazla mı iyi tasarlanmıştı acaba? Sürekli kendinden şüphe eden, suçluluk duygusuyla yüklü yapay zekâ programlarına pek alışık değildik.

Kâşif'in fırlatılmasından sonra, gelişen teknoloji sayesinde daha hızlı başka gemiler yapıp göndereceğimizi ve onların muhtemelen Kâşif'ten önce oraya varıp görevi de daha iyi yapacağını söyleyenler vardı, ama öyle olmadı. Aslına bakarsanız, teknoloji gerçekten de ilerledi ama bu tarz bir Kâşif-II projesi hayata geçirilmedi. Çünkü... Kâşif'e bunu yapmak istemedik.

Sirius etrafında yörüngeye girdikten sonra gönderdiği ilk görüntüler ise Kâşif'in gelmiş geçmiş en önemli projemiz olduğuna herkesi ikna etmişti: İnsanlığa çok benzer bir kayıp medeniyetin kalıntılarıyla doluydu yüzey. Ama şehrin sakinleri ortada yoktu.

(Devam edecek)

